

Pósa Zoltán

Téglák és kőművesek

Négyen vágtak neki a kilátástalanul hosszú és sötét budapesti őszi éjszának, a négyes villamossal csilingelve-csörtetve végig a Nagykörúton. Három egykori évfolyamtárs s az egyikőjük felesége. Már túl voltak egy mozilátogatáson s az Erzsébet sörözőben megejtett hörpölskén, ám a beszélgetéskényszer még a zárórát követően is bennük ragadt. Nyék Tamás, a gyér bajszos-szakállas, enyhén bicegő, kappanhangú bulvártelevíziós és baloldali napi-, valamint hetilapos divatszurnaliszta följajánlja a társaságnak, hogy az egykori Bástyá mozi fölötti lakásukban folytathatják a kvaterkázgatást, s aki akar, bármikor ledőlhet, hiszen egyedül van a négyszobás meghéderben. A felesége nem bírta tovább az ő örök depressziós hangulatát, s elköltözött tőle egy volt kollégájával összeállva. S amikor éppen a Rákóczi téren, a megszűnt vagy rejtve tovább élő örömlánybörzén állt meg a tuja, meghallják egy nagy testű, nősténybajszos asszonyság és vékonypénzű, sőt, csupacsont barátnőjének beszélgetését arról, hogy „hiába szidják ám ezek a mostaniak mindkét oldalról, jobbról-balról azt az izé, puha diktatúrát vagy mit, igenis jobban éltünk akkor” – így a debella hölgy. A vékony, ideges nő a vállát vonogatta: akkor is rossz volt, most sem fenéig tejfől az életünk. Abban van igazad, hogy ma akár komcsi, akár nemzeti kormány van, mindegyik visszafelé mutogat... De azt azért

el kell ismernünk, nem olyan rossz ez a polgári kabinet. Nem hagyja, hogy dúljon a kereszténygyűlölő mohamedánok utcai terrorja, nem engedi be az iskolába a perverzek propagandáját és nekik köszönhető, hogy kimaradtunk az orosz–ukrán háborúból.

Te ezeket elhiszed? Bedólsz a propagandatévéknek? – kérdezi a bajszos hölgy. – Figyelj, „ezekről” már a te baloldali liberális televízióid sem mernek hallgatni... Na, azok az libsi tévések az igazi propagandisták, úgy táncolnak, ahogy a Nyugat fütyül. Nem mondom, hogy kolbászból van a kerítés, de ha amazok visszajönnének, akkor jaj lenne nekünk. Ha jól emlékszem, te az Európai Unió ellen szavaztál annak idején. Akkor most miért nyalod Brüsszel seggét te is...

Kár, hogy le kell szállnunk – mondja a pisze, szív alakú arcú filmesztéta Barna Márta, férjébe, a hosszúhajú infantilis küllemű vers- és prózaköltőbe, Barna Zoltánba karolva. – Kíváncsi lennék, hova kanyarítják, bár annyiból nem baj, hogy otthagyjuk őket, mert az a kedves, ellenszenves, gyanakvó korpuszkulens asszonyság észlelte, hogy figyeljük a beszélgetésüket, s már szerintem arra készült, hogy ránk ripakodjon, valami ilyesmit mondva: Mit bámultok. Nem tetszik tán valami?

Fantasztikusan érzékeny vagy, Márta – jegyzi meg a társaság negyedik tagja, a majdnem kisportoltan erőteljes, markáns arcú, hadari irodalomtörténész,

László Domokos. Hallgatva mennek föl a New York-palotával szemben lévő, elhanyagoltan patinás lépcsőházban, a méltóságteljesen megaméretű lift napok óta nem működik – mondja Tamás. Ja, itt alszik nálam egy Debrecenből elszármazott szegedi fiú, bizonyos Seres Tibi, az ottani napilapnál dolgozik, de volt egy kis közjátéka a Pest Megyei Hírlapnál is... Te bizonyára ismered – sandít hirtelen félve Zoltánra, aki kelletlenül húzza el a száját. – Ez a srác besúgó volt. – Honnan veszed, honnan tudod? – sápad el Tamás. – Benne van abban a vastag, *Titkos írás* című kötetben, amelyet a te elvtársad, egy libsi, ex-népszabás újságíró állított össze, így semmiképpen sem vádolható jobboldali elfogultsággal. Márti megszorítja Zoltán kezét, s a fülébe súgja: Ne vessz össze vele, Domi kedvéért, s légy keresztény a tetteidben is.

Aztán belépnek a nagy, nappal is sötét, örökké leeresztett redőnyű, jellegzetes pesti értelmiségi lakásba, három egymásba nyíló szobából a középsőben ül egy kissé görbe hátú, háromszögletű arcú, öregesen legénytollas, első látásra szimpatikus, parasztfiúnak látszó ember, ám ha jobban megfigyeljük, nemcsak sunyi, hanem alattomos is, soha nem néz egyenesen a másik szemébe. Félszegen bemutatkozik Dominak: Seres Tibor vagyok. Zoltán és Márti azt remélték, hogy talán már lefeküdt, de a szemén az is látszik, hogy örökké álmatlansággal küszködhet. Kezet nyújt mindenkinek, tölt a kopottan nagypolgári asztalokon nyugvó üres poharakba. S aztán hogy áthidalják a hirtelen támadt idegenkedően félszeg hallgatást, Márti előadja Tibi felé fordulva a villamoson hallott beszélgetés esszenciáját.

Úristen – mondja tőle teljesen váratlan őszinteséggel Tibi. Én aztán tudom, milyen gonosz és alattomos volt az a puhának, megengedőnek beállított világ. Nyilván előttek kár elhallgatnom, igen, én aláírtam 1970-ben egy papírt, amelyen köteleztem magam, hogy megfigyelem az egyetemi évfolyamtársaimat. Hogy miért? Egy nappal korábban, az esti órákban igencsak becsicscentettünk a Kinizsi nevű debreceni műintézményben, így hívták a híres-nevezetes Bika szálló és vendéglőkombinát pincésörözőjét, amely – fordult Domi felé –, a többiek tudják, a debreceni egyetemisták fő itatója volt. Te – fordult Tamáshoz – ott is voltál akkor, csak szerencsédre hamarabb hazasunnyogtál. Hetykén kivagyiskodva ittam matrözfröccsöt, magyarul sörben rumot, s amikor már a pincének is elégük lett a hangoskodásunkból, fölkértek, hogy távozzunk, nem kapunk több piát. S ekkor az ördög bújt belém: odafordulva ivócimboráimhoz, azt mondtam, legszívesebben lehúgyoznám a nemzeti bank épülete előtt álló cirillbetűs szovjet hősi emlékművet. Szó szót követett, a többiek azt mondták: ezt úgysem mered. Hát megmutattam, hogy merem, te, Tomi, akkortájt tűntél el, akkor sem voltál túl nagy hős, a többiek röhécseltek, de már ők is szívesebben párologtak volna el, én ráncigáltalak benneteket vissza, s tovább hözöngve követeltem, hogy ha van bennetek kurázsi, követitek a példámat. Ám egyszer csak szirénaszót hallok, megállt mögöttem a yard kék autója és bizony mindönket bevittek a Kossuth utcai főkapitányságra. Ott egy cellában irtózatosan ellazsankoltak bennünket gumibottal, ömlött a vér az orrunkból, teli lettünk zöld és

lila flekkekkel. Aztán a másik három fiút elengedték, de még egy-egy füles kiosztása közben megfenyegették őket, hogy ha el merik árulni, hol kapták a kék foltokat, visszahozzák őket és élve innen ki nem mennek.

Engem magamra hagytak. Ültem, s aztán egy sima képű, afféle értelmiségivé mángorolt melósfiú lépett be, feltűnő volt sápadt arcbőrétől élesen elütő göndör fekete haja és hófehér, szabályos kapafogsora. Kezet nyújtott: Hodobán Imre alezredes vagyok, az önök egyetemének BM-összekötőjével is én tartom a kapcsolatot. Itt is, ott is dolgozom. Megdöbbenem fogadom el a parolát. Leül velem szemben.

Hát kellett ez magának – kérdezte. – Meggyalázni azoknak az emlékművét, akik kiúzták hazánk földjéről a német fasisztákat. Tudom, tudom, berúgtunk, hülyeséget csináltunk, nem is akarom hallani, miért. Nem hinném, hogy maga ellenforradalmár lenne. Maga rendes fiúnak látszik, bizonyára szereti a hazáját, s tudja, hogy akik erre a csacsiságra fölbiztatták, nem jó úton járnak. Egyetemre járhatnak, ingyen tanulhatnak. Igaz?

Bólintottam.

Na látja. Nézze, én hajlandó vagyok elfelejteni ezt az egész incidenst, segítetek magán, mert szimpatikus nekem.

Köszönöm...

Szívesen... No de azért cserébe kérek én is magától valamit. Segítsünk egymásnak. Engem érdekelnek azok az emberek, akik, hogy úgy mondjam, nemcsak ittasan, hanem józanul, komolyan is hajlanak arra, hogy hazánk, a szocialista Magyarország ellenségei legyenek. Nos, semmi másra nincs szükségem, mint hogy tartsa nyitva a fülét és informáljon engem arról, hogy

mit hall és kitől hallja. Nos, ugye nem rossz üzlet?

Elővette a nála lévő mappában azt az állambiztonság szóval srégen fölékelt lapot, amit ma már mindenki ismer, aki a félmúlttal foglalkozik.

S ha nemet mondanék? – kérdezem.

Megkeményedik az arca.

Akkor én távozom, és visszajönnek ezek a nem rossz, de amint érzékelted, fiam, kissé túlbuzgó egyenruhások és a civil zsaruk és folytatják, amit abba hagytak.

Keményen néz rám, azt, hogy hirtelen letegezett, nagyon hangsúlyosan tette, ahogy azt is, hogy visszatért a magázódásra.

HALLGATÁS.

S ez nem elég, nyilván nem verik magát agyon, az a fenyegetés, hogy innen nem mennek ki élve, valószínűleg... talán... túlzás, bár ezek a fiúk nem nagyon szeretik a fiók ellenforradalmárokat, és ha vallatás közben történik magával valami, annak a történésnek a körülményeit mi magunk vizsgáljuk ki. Föl is jelenthet bennünket például, saját magunknál. Itt neveti el magát hirtelen színpadiasan.

Kiengedjük innen ugyan holnap reggel, vagy esetleg megvárjuk, amíg el nem tűnnek magáról a külsérelmi nyomok. Ám addigra akár többé be se menjen az egyetemre, csak azért, hogy átvegye a papírjait. Úgy ki lesz rúgva onnan, drága fiam, mint ha soha ott sem lett volna. S nem lesznek sokáig állásgondjai, mert egy hónapon belül bevonul. Kurvára nem érdekel senkit, hogy ha alkalmatlan is az angyalbőrös életre, mert helyből a katonai büntetőtáborba, népszerű nevén a futkosóra viszik be, arra a helyre, ahol reggel öttől este tízig mindent futólépésben kell

csinálni, és hát az ottani hivatásosok fejelmezési módszerei nem éppen markenkóiak, még ezeknél az én fiaimnál is rabiátusabbak. Nos, azt gondolom – lecsavarta a kupakot a töltőtollról, s elem tette a papírt. – Ne olvasgassa, írja csak alá.

Aláírtam. Kíváncsi vagyok, ki nem tette volna a helyemben ugyanezt. Attól, hogy azok a szörnyetegek visszajönnek és folytatják a gumibotozást, ahol elkezdték, amikor már a pofámat kékre-zöldre verték, a meztelen talpamon folytatták, ami elviselhetetlenül fájdalmas. Ordítottam is, mint a sakál. Mindegy, aláírtam, mindent megtettem volna, csak kívül legyek a főkapitányság épületén. S már emelkedtem volna föl, de az ales a karomra tette a kezét.

Na siessen annyira, ha már munkatársak lettünk. Válasszon magának egy fedőnevet, amellyel a jelentéseit megírja, a valódi nevét egyelőre csak én tudom majd, no meg a tartója. Van-e valami csúfneve? Pl. Rézorr, mert ugye, tudom, tudom, rezes az orra, mert iszik. (Ezek szerint nem olvasta Heltai Jenő *Jaguár* című kisregényét, melynek egyik szereplője Rézorr kapitány) No, erre azért vigyázzon. Kap arra elég pénzt tőlünk, hogy itassa azt, akire én most kíváncsi vagyok, de jaj magának, ha bármit is elfecseg akár piásan, akár józanul ebből a mostani beszélgetésünkből. S megnevezte azt, akire a legjobban kellett figyelnem. Nos ez az ember nem más, mint – és ekkor a te nevedet mondta ki, kedves Zoltán. Hallgatás.

Igen, törte meg a döbbszent csöndet Barna Márta. Ez éppen akkortájt történt, amikor az én drága férjecském újra meg újra veszélybe sodorta ön-

magát és elbaltázta az egyetemi oktatói karrierjét. Először a weimari nyári egyetemen, a dogmatizmus hazájában, az NDK-ban tiltakozott oly groteszk módon a diktatúra ellen, hogy egy újságpapírral kitömött fényképezőgépet akasztott francia diákok segítségével egy Lenin-mellszobor nyakába. Szerencséjére a franciák letagadták, hogy ő is ott lett volna, elvitték a balhét, ők teheték, mert számukra az egész csíny egy veszélytelen Eulenspiegeltréfa volt, amelyért otthon még egy kis eszmei dádát sem kaptak. S erre a gyermekem, ám a Kádár-korban fővesztésveszéllyel járó ügyre alig félesztendővel jött Zolika második kemény balhéja. Gyönyörűen értelmetlen, Jan Palach-i, szellemi értelemben önégető tiltakozásaidra föltetted a koronát az 1971. februári, magyar irodalmi intézeti bulin, amikor már egészen úgy viselkedtél, mint aki megveszett. Jól sikerült humoros szakesti műsort írtatok meg az akkor még népi-nemzeti Sánta Ferenc-kutatójelöltként számontartott Kulcsár Szabó Ernővel, a posztmodern esztétika későbbi hazai pápájával. Ebbe besegített egy Deme Zoli nevű fura mosolyú intrikus íróféleség és ma már alig ismert novellista, folklorista, újságíró is, de a nagy négylevelű zsenilóhere másik két tagja, Szilvássy Zoltán költő és anglicista (Szila) és Fehér Gábor (Don), a történész, bár először megígérték, hogy ők is szerepelnek majd, végül kihátráltak belőle. Azt mondták: ilyenkor mindig kap az effajta műsor valamiféle politikai élt is, s egy intézeti buli kedvéért nem akarják kockáztatni bennmaradásukat az egyetemen. Kulcsár Szabónak a fülébe suttoztak: ne hagyd, hogy gyermekdeden extravagáns Barna barátunk téged is újra

bajba keverjen, mint Weimarban. Eléggé bedühödtél a gyávaságuk miatt, s elpanaszoltad mindezt az 1956 után több évig börtönben ült Julow Viktor professzor bácsinak, a régi magyar irodalom és a felvilágosodás kutatása hazai doyenjének, aki akkor ígérte meg először, hogy ha bárki is cserben hagy-na téged, fordulj hozzá, mert szeret és nagyra tart. Az egykori 56-os hős biztatása arra készítetted téged, hogy te is kifejezzed nyíltan utálatodat a rendszer iránt. S amikor elkezdtétek énekelni a magyar szakestek obligát befejezéseként a népdalokat, először belevágtál az erdélyi himnuszba, amit szinte csak egyedül daloltál végig, Görömbei Andor, a nagy néptribunus és erdélyi-irodalom-szakértő tanár úr csak akkor szállt be, amikor ránéztl.

Akkor Görömbei elkezdte a *Fölszántom a császár udvarát* kezdetű népdalt. Te pedig úgy ordítottad le: Felszántom a Brezsnyev udvarát / Belé vetem hazám búbáját / Hadd tudja meg Brezsnyev felsége, / Mi terem a magyar szívébe / Bánat terem abban búvetés / A magyar élete szenvedés / Megkövetem Brezsnyev felségét / Ne sanyargassa magyar népet.

Néma csönd. Szétdaloltad a bulit. Mindenki szépen, sunnyogva búcsúzott. Kulcsár Szabó és Andor beléd karoltak, te pedig azt kiabáltad: én most Viktor bácsiért is tettem mindezt. Ő az, aki kitarzott a forradalom vérbe fojtása után is az elveiért, pedig ha megtagadja azokat, nem zárják börtönbe. S ellen-tétben a szájhős Ady-kutató Kovács Kálmánnal, nem lépett be a pártba. Amikor fölszólította a Tudományos Minősítő Bizottság, hogy folyamodjon a kulturális kormányzathoz: adják vissza a már egyszer megkapott

kandidátusi címét a Fazekas Mihály-monográfiájára, ő annyit felelt. – Még egyszer hajlandó vagyok megírni egy másik kandidátusi disszertációt Csokonai Vitéz Mihályból. Végigjárom a procedúrát a különféle tudományos és áltudományos bizottságok előtt. Erre hajlandó vagyok. Ám EZEKTŐL a kommunistáktól én nem kérek semmit. Ehhez képest mi ez a kis nótázás. – Azt jelenti, Zolikám, hogy örülj, ha nem rúgnak ki az egyetemről egy hecc miatt, amit jó, ha látott negyven ember. S ne is álmodozz többet arról, hogy tanársegéd lehetsz. Felelőtlen vagy! – kiabált rád Andor.

Otthagyt benneteket. Te már a tanteremben magadhoz vettél egy krétát, s rávésted az egyetem bejárati ajtajára magyarul: RUSZKIK HAZA!

S ekkor történt az a furcsa ügy, amikor alig hat héttel a szakest után, 1971. április 3-án éjjel egy több fős, fiúkból-lányokból álló csapat fölírta oroszul az egyetemi kollégium üvegablakára, hogy PASLI DAMOJ RUSZKIE. Másnap reggel az egyetemi felszabadulási ünnepre érkező szovjet delegáció e felírással szembesült. Óriási botrány volt.

S aztán csak hallottátok, hogy mint-ha valójában senki nem akarná elkapni a tetteseket, de elkezdtek terjeszteni, hogy Te voltál. Kihallgatták Benkő Istvánt, minden idők legnagyobb egyetemi újságíróját, s arra akarták rávenni: vallja azt, hogy Barna Zoltán a tettes. Különben ráverik az egészet.

Ám az alattomos csapdából a közismerten vonalas, KISZ-es Bolgár Tamás, a későbbi MSZP szocdem- és munkástagozat-vezetője, az akkori ügynevezett Lenin Fiúk Társaságának tagja mentett ki, aki – félig-meddig,

sőt, egészen hamisan – úgy vallott a kedvéért, hogy aznap éjjel végig vele voltál, nem tehetted hát. Egy Lenin-fiúnak köszönheted hát, hogy kimenekültél látszólag a neked ázott veremből. Bolgár és Benkő szerint maga a rendőrség szervezte meg az akciót. S utána elkezdtek terjeszteni, hogy mégis csak te voltál. Ezzel sikerült elérniük, hogy maga a tanszék tiltsa le részvételeket az 1972-es tavaszi budapesti X. Tudományos Diákköri Konferencián, s ezért állították le 1972 tavaszának végén mindhárom magyar intézeti szabadszeminárium-sorozatodat s a pezsgő szellemű diákképletet. Korábban ezt megakadályozta egyszer már Barta János professzor, minden idők legnagyobb Arany János-kutatója, ám a hivatalosság dolgát megkönnyítette, hogy Barta professzort sikerült nyugdíjba kényszeríteniük, s Bán Imre, a heroikusbarokk-kutatás nesztora, alapjaiban tisztességes, ám gyáva ember lévén minden hivatalos ukázra nyomban rábólintott. Megszűnt hát a diáktanárségédi státuszotok. Alapjában véve erre ment ki a játék.

Magyarán két gyermeteg tréfának köszönhető, hogy te, Barna Zoltán nem egyetemi professzor vagy itt és most, hanem a jelenkori magyar prózairodalom egyik á per egyese – összegez a gyorsbeszédű, tömzsi író-irodalomtörténész, László Domi. – Akkor nem írhattam volna le a szakma által kárhoztatott, antitrendi egyszemélyes irodalomtörténetemben, hogy te, Barna Zoltán megírtad az újkor egyik legjobb, összegző értékű szintézisregényét. Úgy, hogy inkább hálával tartozol ennek a szegény Seres Tibinek, mert egyetemi professzorból tizenkettő egy tucat, olyan nagyságrendű író, mint Barna

Zoltán viszont csak egy van, esetleg kettő. A másik Barna Zoltán költő – teszi hozzá maga Zoltán kissé nagyképpen.

Elismerem, hogy írtam jó pár, legalább tucatnyi jelentést rólad, kedves Zoltán, vörösödik el hirtelen Tibi. Azt, hogy a szegedi napilaptól és a Pest Megyei Hírlaptól kitették a szűrődet, az az én saram. S azt is megírtam, hogy Weimarban a Lenin-mellszobrot te gyaláztad meg és még dicsekszel is vele. De hát ez akkor, a történetek után öt-hat évvel aligha okozott neked kárt. És hát azt gondolom, hogy egy effajta buta nótázás, hogy *Felszántom a Brezsnyev udvarát*, nem hiszem, hogy bárkinek is az állásába kerülhetett volna. S az, hogy a Pasli damoj ruszkie-ügyet a rendőrség szervezte volna meg, az nem más, mint összeesküvéselmélet. Nincs igazatok, Barna Márti és Barna Zoli, s Benkő Pista, Bolgár Tamás és Fehér Gábor is tévedett.

NEKED NINCS IGAZAD, TIBI! – szólalt meg Nyéki Tamás, az egykori szívújság, a fő balosfórumok állandó színház- és irodalomkritikusa. Nem hallgatok tovább, talán Isten megbocsájtja mindazt, amit 1990 óta hordozok teherként a lelkemen, Gyógyíthatatlan rákos beteg vagyok, hónapjaim vannak hátra, s megtértem, fölvettem a betegek kenetét. Ám a gyóntató atyám azt mondta, hogy a legnagyobb bűnömért ő csak feltételesen ad feloldozást, ami csak akkor válik érvényessé, ha nektek, a fő áldozataimnak is bevallom, amit tettem. Én, a dunántúli, örmény származású, jómódú falusi cipész fia csak úgy kerülhettem be még az egyetemre is, hogy önként és dalolva jelentkeztem hazafias alapon három per hármas besúgónak iskolánk

BM-összekötőjénél. S az egyetemen a helyi összekötő Tenke Gáspár hadnagy összehozott a baljóslatú Hodobán alezredessel, aki följánlotta, hogy mivel remekül és ésszel dolgozom, legyek hivatásos, magyarul három per kettes SZT-tiszt. S mivel tanulmányilag is, besúgóként is jelesre teljesítettem, a jeles tanári diplomámmal együtt őrnagyi rangra is emelkedtem. Nos, azért is remek, hogy ti, Barna Márti, Barna Zoli és Seres Tibi is együtt vagytok, mert elsősorban én siklaltam félre a civil pályákat, s nektek kell a papom szerint bűnvallást tennem. Emlékszel, Tibi, amikor leहुgyoztad a szovjet emlékművet, milyen hamar kijött a yard? Ez csak úgy történhetett meg, hogy én, amikor gyáván elpályáztam onnan, leállítottam egy URH-s kocsit, felmutattam az akkor már hadnagyi BM-igazolványomat, s a nyakatokra küldtem. Tehát én tettelek téged erkölcsi páriává, de én nálad sokkal nagyobb bűnös vagyok. Te csak téglá voltál, én kőműves. És Zoltán énekléséről is én értesítettem már másnap Hodobán alezredest, s együtt főztük ki neked a fekete levest, hogy nem tartóztatunk le, hanem megszervezzük négy ürge, azaz beszerített civil sima besúgó lánnyal a Pasli damoj ruszkie-kiírást az egyetem kapujára április 3-án, s aztán rád fogjuk az egészet. Személyesen tanúsíthatom, én vezetem le a műveletet. Persze a túlbuzgó Tenke hadnagy mindenáron fedezni akart engem, és kihallgatta Fehért és Bolgárt, s próbálta őket arra rávenni, hogy ők tanúsítsák, bizony, te voltál a hunyó, de egyikőjük sem volt erre hajlandó, sőt, Bolgár Tamás, mivel nagyon szeretett téged a gondolkodásbeli különbségek dacára, még azt is állította, hogy egész éjjel együtt

ittatok. Ám a leleményes és kitartó alezredes megnyugtatt bennünket. Azt mondta: semmi baj. Most egy kicsit elhallgatunk, s három-négy hónap múlva én elkezdem terjeszteni, hogy a kiírás bizony Barna Zoltán műve, csak valaki hamisan tanúzott mellette a fejesek közül, ezért úszta meg. Nos, ebben is maximumra teljesítettem, a hír eljutott az egyetemi pártvezetéshez is, s ezért torpedózták meg az egyetemi és a folyóirat-szerkesztői pályafutásodat. EGY REAKCIÓS PARTIZÁN NEM LEHET NÁLUNK EGYETEMI OKTATÓ, MERT BÁR AKI NINCS ELLENÜNK, AZ VELÜNK VAN, BARNA ZOLTÁN ELLENÜNK VAN. Summa summárum, Hodobán alezredes, akit te egyszer súlyosan megsértettél, pufajkásnak nevezted egy egyetemi rendezvényen, elérte a célját.

Nos, kedves barátaim – a szájára üt. – Nem vagyok méltó a barátságokra, de meg tudtok nekem bocsájtani?

Nekem nincs mit a szemedre vetni – felelte Tibor. – Igaz, te tettél besúgóvá, tönkretetted az életemet PONT ugyanúgy, ahogy én meg a másokét. Nem vagyok hívő, de a ti Istenetek megbüntetett. Egyedül vagyok, engem is elhagyott a nejem, mert senki sem bírta elviselni az örökös bűntudatomat.

Márti vette át a szót. – Azt hiszem, Zoli nevében is mondhatom, hogy mi teljes lelkünkben megbocsátunk neked, már csak azért is, mert az egyetemi oktatói pálya zsákutca lett volna egy olyan formátumú író számára, mint az én szerető uram. Csak egy egyetemen aligha szerezhette volna meg azt az enciklopédikus tudást a mai magyar valóságról, amit Domokos is dicsért nála az irodalomtörténetében. Ám van

egy kis bökkenő, amit majd Zoli kifejt, mint műkedvelő teológus.

Vigyázz – tette hozzá Zoltán. – Mi reformátusok vagyunk, s mi csak Istennek, Jézusnak, a Szentléleknek és a Szeplőtelen Szűz Máriának gyónunk. Ám azt a plébánosod is nyilván elmondja majd, hogy az effajta vétkek alól, mint a mulasztás és a Szentlélek

elleni bűn, csak maga a Szentháromság adhat feloldozást.

Barna Márta zárja le a beszélgetést. Mi tiszta szívvel, sanda felhangok nélkül imádkozunk azért, hogy ISTEN LEGYEN IRGALMAS HOZZÁD AMA NEHÉZ ÓRÁN, AMELLYEL HAMAROSAN SZEMBE KELL NÉZNEK. ÁMEN.

